

‘Wettelijke bedenktijd is een overbodige regel’

Promovendus noemt kabinetsplan een weinig effectieve beschermingsmaatregel; een stichting die preferente aandelen kan uitgeven, werkt beter

Pieter Couwenbergh
Amsterdam

Het kabinetsplan om een wettelijke bedenktijd van 250 dagen in te voeren ter bescherming van het Nederlandse bedrijfsleven is overbodig. Het is een passief instrument dat niets oplost en enkel tijd oplevert. Een beschermingsstichting die preferente aandelen kan uitgeven, is een veel effectiever instrument tegen belagers en activisten.

Tot die conclusie komt jurist Robrecht Timmermans in zijn proefschrift *Bescherming van beursvennootschappen door uitgif-*

te van preferente aandelen waarop hij vandaag hoopt te promoveren aan de Radboud Universiteit in Nijmegen. Pikant is dat Harm-Jan de Kluiver, advocaat bij De Brauw, een prominent pleitbezorger van de bedenktijd, in zijn promotiecommissie zit.

Zijn onderzoek was al afgerond, maar Timmermans nam de bedenktijd mee nadat de vorige minister van Economische Zaken, Henk Kamp, die in 2017 op de politieke agenda had geplaatst na aanvallen op Nederlands erfgoed als Unilever en Akzo Nobel. Volgens de jurist, werkzaam bij advocatenkantoor Buren, laat de

politiek zich te veel leiden door de waan van de dag. ‘Er lijkt opportunistische mee te spelen, ingegeven door het feit dat Ahold in mei mogelijk zijn beschermingsconstructie verliest. Dat vertroebelt het debat.’ Momenteel werken ambtenaren van Economische Zaken aan het wetsvoorstel.

Volgens Timmermans voegt de bedenktijd weinig tot niets toe. Hij somt liever de voordelen op van de welbekende beschermingsstichtingen, of stichtingen continuïteit. ‘Dat is een beproefd middel, enkele jaren geleden nog succesvol gebruikt door KPN in de strijd met América Móvil. Het

is flexibel en kan in veel situaties worden ingezet, van een vijandig bod tot het voorkomen dat een president-commissaris wordt weggestemd.’

Niet alleen kan een vijandig bod worden afgeweerd, ook kan bijvoorbeeld een cruciaal besluit worden doorgezet. ‘Ik heb meegemaakt dat een grootaandeelhouder die benoeming blokkeerde en het bedrijf daarmee gijzelde. In zo’n geval helpt een beschermingsstichting. Met de bedenktijd kom je dan nergens. Daar blijft enkel de status quo gehandhaafd.’

Het opwerpen van een wal door zo’n stichting kan in principe voor onbepaalde tijd, aldus Timmermans. Er is in principe geen beperking tot twee jaar, zoals veel wordt gezegd. Dat geldt alleen als de prefs worden uitgegeven in reactie op een ongewenst bod.

Meer dan de helft van de Nederlandse beursbedrijven

heeft een dergelijke stichting, ook nieuwkomers zoals ASR en Takeaway.com. Maar hoe zit het met de andere beursfondsen? Volgens Timmerman zijn ook die niet onbeschermd. Een aantal heeft bepaalde bevoegdheden ter bescherming gelegd bij de raad van commissarissen. En andere, zoals Randstad, Heineken of Altice, genieten de bescherming van een grootaandeelhouder.

Hoeft de overheid zich dan niet druk te maken om het Ne-

Robrecht Timmermans

derlandse bedrijfsleven? Zover wil Timmermans niet gaan. In de statuten van een beschermingsstichting staat niet altijd iets over het algemeen belang. Het beperkt zich meestal tot het beschermen van identiteit, continuïteit en zelfstandigheid. Daarom is hij blij dat dit kabinet werkt aan een voorstel voor extra veiligheidskleppen voor vitale sectoren zoals telecom, ICT, energie en bepaalde infrastructuur. En banken? ‘Dat hangt ervan af. Banken die cruciaal zijn voor het systeem en een uitgesproken nutsfunctie hebben, wel. Maar Van Lanschot bijvoorbeeld niet. Maar ik geef toe, de scheidslijn is niet altijd gemakkelijk te trekken.’

Denkt Timmermans dat het wetsvoorstel voor de bedenktijd de eindstreep haalt? ‘Er is de Europese hobbelen van het vrij verkeer van kapitaal. En in het regeerakkoord is het al ingeperkt. Ik moet het kortom nog zien.’